

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Springer Ferenc

Idő

"1918"

Személy

Szerző:

Springer Ferenc

Cím:

Pesti városatyák albuma

Forrás:

A Hétfő

Bp.

(Hely)

18. IX. 23.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(

Pesti városatyák albuma

XLI.

Dr. Springer Ferenc

Elésre fent bajuszu, hasas fekete bácsi Springer Ferenc, a Ferencváros képviselője és a kerületközi választmány elnöke. Tagja a tizes bizottságnak is, egyáltalán minden városatyá dologban bene van, amit ne tessék másként érteni, mint hogy minden nevezetes ügyben meghallgatják a szavát. Egyébként nem minden városházi dologban van benn. A Bárczy nagyon szerette, Bódyval szintén megértik egymást, csak egy év óta Springer a szomorú betegsége miatt feléje sem nézhet a városi ügyeknek. Igaz, hogy így is elég rosszul állnak.

Franci bácsi egyszerű, hentes-, vagy még inkább házmesteri külseje mögött senki sem sejténé a szívósan dolgozó, energikus ügyvédet. A Franzstadt szellemórása, a *sprungafranz* tipikusan magán viseli szűkebb polgártársainak nyárspolgári sajátosságait. Vér az ő halvérükből, hus az ő kövér husukból és az összes spissz-ideálok hiv őrzője. Kissé mogorva és nagyon önző ez a franzstadti polgártípus, viszont igaz, hogy nyárspolgártársát szívesen segíti a bajban. Így például, amikor szegény Zeidl Vencelt mindenki elhagyta, egyedül Springer Ferenc vastag aranylánc alá dobant meg a szív és nem tudta nézni, hogy nagy pénzekért sem tud védőt fogni Vencel papa. Elvállalta a bajba jutott derék férfiú ügyét és járt, járt, járt utána egészen az akkori belügyminiszterig, aki nagyon szerette Franci bácsit és nem tudott tőle semmit megtagadni. Külömben is nagy az összetartás a Franzstadtban, még a

híres jásszók sem hagyják vízben egymást, nem csoda tehát, hogy Franci bácsi mindig szívesen vállalta a Franzstadt, sőt a némileg rokonszerű Józsefváros polgárainak ügyes-bajos dolgait, illetve a bajokat erélyes, rátartó fellépésével mindig ügyesen intézte el. A hentesek ipartársulata is egyik védőszentjét tiszteli benne s a Ferencváros területén működő egyéb ipartételek is szívesen látott ktiensei Franci bácsinak. Mit részletezzünk sokat, Franci bácsi nagy és áldásdus köztevékenységet fejt ki a Ferencvárosban, fiskálisa az egész Franzstadtnek, fővárosunk e rosszvilágított, kissé bizonytalan és sötét részének...

E sokirányú, agilis munka fölött, amellyel Franci bácsi rendben tartja a Ferencvárost, ideálként, polgártársi szentségként, génuszként ott lebeg az Eftécé című labdarúgó szak egyesület sportdicsőségének glóriája, amelynek sugaraiból Franci bácsinak többrendbeli bukások után sikerült képviselői mandátumot főzni tuskés sörtéjű, duzzadt feje köré. Nagy barátja és patrónusa volt a franzstadti lábkultúrának mindenkor.

A Ferencváros utcái meglehetősen elmaradott állapotban vannak és a kerület modern kiépülésétől igen messze vagyunk, az emberek sem civilizálódtak túlságosan, de Pest modern erkölestelensége és a többi kerületek szocialista és radikális hóbortjai sem fertőzték meg a franzstadtlert ugemüt-öt, a kedélyes ferencvárosi, hamvas, naiv, szűzi lelkiületét. S ennek a megőrzésében Franci bácsi mint a «fuszba» lelkes apostola járt elől és széthintette a legnemesebb lábkultúra fényét és áldásait a Ferencváros legelmaradottabb zugolyaiba is. Ma már minden telivér franzstadti a lábával gondolkodik és ez magyarázza az a különleges helyzetet, amely a Ferencvárost a főváros ke-

rületei között társadalmi és politikai haladott-1918 ság szempontjából oly különös élesen különbözteti meg. Magának Franci bácsinak ez a sportrajongása annál tiszteletremétebb, mert ez az egyetlen közvetlen vonatkozása a lábával. Tudvalevő ugyanis, hogy Franci bácsinak olyan öblös hordóhasat juttatott a sors bősége, hogy — miként a Ferencváros mérvadó köreibe becsúszott; — attól még sohasem látta az olyan alácsontrendű szervét, mint amilyen — a lába

A politikai elvek tekintetében Franci bácsi sohasem volt a szélsőséges kilengések barátja. Reális érzelme mindig visszatartotta a viharos elvi küzdelmekről, csak a háztulajdonosok háborús stájerolási harcából vette ki méltó osztályrészét a városházán, sőt a parlamentben is. Pártállásra nézve Andrássy híve, de ez nem is fontos az ő esetében. Legfeljebb, hogy érthetőbbé tenni azt az emlékezetes, letkes szónokhlátot, amellyel mult télen diszpolgárnak ajánlotta a közgyűlésen Vázsonyi Vilmost? Bár Springer egyébként sem ellenségeskedő természetű ember, Vázsonyi nem az ő zsánere, de ő mindenképe barátos alapon keresi a célszerű célok sikerét. Nemrégiben egészen nagyvilági irányban tévedt, belesodródott egy nagy utcai napilap kiadási ügyébe. Roppant naivan képzelte el magának a sajtót, az újságírók kissé hanyattvágottak rövidéletű lapkiadói tevékenységének rémtetteitől, de ma is derűsen és vidáman emlékeznek Francibácsira, aki ha jött vagy ment a szerkesztőségből, mindegyik munkatársnak melegen megszorította a kezét és azt mondta: *rekommandátom magam.* Azóta se hallottuk ezt mástól, és dehogy is lehet ellen-szenvvel gondolni ma a beteg, megrokkant Springerre, aki sohasem volt modern, haladott ember, harcos férfiú; szürke, praktikus nyárspolgár volt és nem a legrettenetesebbek közül

való. Most azonban, hogy Bárczy főpolgármesteri állása állítólag megingott, őt emlegetik uj főpolgármesterként s ez ellen a kezralmas vice ellen aztán már tiltakoznia kell mindenkinek, aki nem a Franzstadtot tekintí Budapest mintakerületének. Bárczy már régen megérett a távozásra, de a Springer mégsem kell főpolgármesternek. Klég baj nekünk, hogy Budapestnek ma Polónyi Géza a ki nem nevezett második főpolgármestere. Nem kell sem első, sem pótfőpolgármester, nem kell Springer sem, aki Alao-Kotor-Domboru nagyközötség kupaktanácsát inkább reprezentálhatja, mint Budapestet. Klgy. általában el kell törölni a főpolgármesteri állást. Francia bécsinak pedig adjon a Bakács-téri uristen újra erőt és egészséget, amire neki kétségtelemül több szükségé van, mint a pesti népnek az ő főpolgármesterségére.